

TRIODUL

DUMINICA
LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ
numită și
„A IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI”

Mulțumiri celor care au contribuit la redactarea acestui text

www.teologie.net

2015

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

La Vecernia mare, după psalmul obișnuit, se cântă: **Fericit bărbatul...**, catisma toată. La **Doamne, strigat-am...**, se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie din Octoih și 4 ale Triodului, glasul al 6-lea:

Podobie: *Toată nădejdea...*

Făcătorul meu, Domnul, luând țărâna din pământ și însuflețindu-mă cu suflare de viață, m-a înviat și m-a cinstit a fi stăpânitor pe pământ tuturor celor văzute, și locuitor împreună cu îngerii. Iar Satana înșelătorul, lucrând cu șarpele ca printr-o unealtă, m-a amăgit prin mâncare și de mărirea lui Dumnezeu m-a osebit și m-a dat morții celei mai de dedesubt în pământ. Ci Tu, ca un stăpân și îndurat, iarăși mă cheamă.

De veșmântul cel de Dumnezeu țesut m-am dezbrăcat eu ticălosul, prin sfatul vrăjmașului, neascultând porunca Ta cea dumnezeiască, Doamne. Și m-am îmbrăcat acum cu frunze de smochin și cu haine de piele; căci m-am osândit a mânca prin sudori pâine cu muncă; și pământul a fost blestemat să-mi rodească spini și pălămidă. Ci Tu, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăși adu-mă în rai.

Raiule preacinstite, podoaba cea frumoasă, locașul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârșită și desfătarea, mărirea dreptilor, frumusețea profeților și sălășluirea sfinților, cu sunetul frunzelor tale roagă pe Ziditorul tuturor, să-mi deschidă ușile pe care cu neascultare le-am închis; și să mă învrednicesc a mă împărtăși de pomul vieții și al bucuriei, cu care mai înainte întru Tine m-am desfătat.

Adam a fost scos din rai pentru neascultare, și de la desfătare a fost lepădat, amăgit fiind de vorbele femeii, și gol a șezut în preajma locului, tânguindu-se: vai mie! Deci să ne sârguim toți, să primim vremea Postului supunându-ne evangheliceștilor rânduieli; ca prin ele făcându-ne plăcuți lui Hristos, să dobândim iarăși sălășluirea raiului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Şezut-a Adam în preajma raiului, şi, de goliciunea sa plângând, se tânguia: Vai mie, celui ce m-am supus înşelăciunii celei viclene, şi am fost furat de ea si de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăţie si lăsat în sărăcie. Ci, o, raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceaţa ta. Nu voi mai vedea pe Domnul şi Dumnezeuul şi Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din care am şi fost luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluieşte-mă pe mine cel ce am căzut.

Şi acum..., a Născătoarei, a glasului ce va fi de rând.

Vohod: Lumină lină...

Prochimen: Domnul S-a împărăţit...

LA LITIE

După obicei, stihira hramului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Soarele razele şi-a ascuns, luna cu stelele în sânge s-au schimbat, munţii s-au înfricoşat, dealurile s-au cutremurat, când s a închis raiul ieşind Adam, cu mâinile bătându-şi faţa şi zicând: Milostive, miluieşte-mă pe mine cel ce am căzut.

Şi acum..., a Născătoarei:

În taină te laudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Mărie: că te-ai arătat scaun al marelui Împărat, cort preasfânt mai desfătat decât cerurile, car de heruvimi şi mai presus decât serafimii, cămară a măririi; că din tine a ieşit întrupându-Se Dumnezeuul tuturor. Pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

STIHOAVNA Octoiului

Slavă..., glasul al 6-lea:

Scos a fost Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta și șezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, și cu glas de umilință zicea: Vai mie, ce am pățimit eu, ticălosul! O poruncă am călcat a Stăpânului meu, și de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine și prin Eva ai fost încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine și pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta și Mântuitorul către dânsul a zis: Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau sa se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Făcătorul și Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecul tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a scăpat. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Acum liberează... După Sfinte Dumnezeule... **troparul** Născătoare de Dumnezeu... (de 3 ori) și cealaltă urmare a privegherii.

Iar de nu este Priveghere, **troparul** Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu.

Să se știe vă slujba sfântului de la Minei se cântă la Pavcerniță.

***

DUMINICA LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... **troparul** Învierii (de 2 ori) și al Născătoarei.

Apoi obișnuitele catisme și Polieleul precum s-a arătat în Duminica Fiului risipitor.

Apoi Bine ești cuvântat Doamne..., și antifoanele glasului.

Toată suflarea... și Evanghelia Utreniei cea de rând. Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Apoi stih, glasul 6-lea: Miluiește-ne Dumnezeu... și La mulțimea faptelor mele...

Canoanele se pun astfel: Canonul Învierii din Octoih, al Crucii-Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu pe 8, iar din Triod pe 6.

CANONUL

Alcătuire a lui Cristofor Protasicritul.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Vino, ticălosul meu suflet, de plângi astăzi, de cele ce s-au făcut cu tine, aducându-ți aminte de goliciunea cea dintâi din Eden, prin care ai fost scos din desfătare și din bucuria cea neîncetată.

Pentru milostivirea cea multă și îndurările Tale, Ziditorule al lumii și Făcătorule al tuturor, viu făcându-mă întâi din țărână, mi-ai poruncit să Te laud împreună cu îngerii Tăi.

Pentru bogăția bunătăților, Tu ai sădit, Ziditorule și Doamne, desfătarea raiului în Eden, poruncindu-mi să mă desfățez întru roadele cele frumoase, veselitoare și nesticăcioase.

Slavă...

Vai mie, ticălosul meu suflet, că ai luat învoire de la Dumnezeu să te îndestulezi de cele ce sunt în Eden, și ți s-a poruncit să nu mănânci din rodul cunoștinței. Pentru ce ai călcat legea lui Dumnezeu?

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca ceea ce ești după neam fiica lui Adam, iar după har Născătoare lui Hristos Dumnezeu, pe mine, cel alungat din Eden, mă cheamă iarăși.

Iar Catavasii se cântă irmoasele acestui Canon:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruință să-I cântăm.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt...

Șarpele cel viclean oarecând pizmuind cinstea mea, a șoptit în urechile Evei cu înșelăciune; de care eu amăgindu-mă, vai mie, m-am lepădat din adunarea vieții.

Mâna cu îndrăznire întinzându-mi, am gustat din pomul cunoștinței, din care mi-a poruncit Dumnezeu să nu gust nicidecum, și din dumnezeiasca mărire am fost lepădat cu amar.

Vai mie, ticălosule suflete: Cum n-ai cunoscut vicleșugul? Cum n-ai simțit înșelăciunea și pizma vrăjmașului? Ci mintea ți-ai întunecat și ai călcat porunca Ziditorului tău.

Și acum..., a Născătoarei:

Nădejdea și acoperământul meu, cinstită, ceea ce singură ai acoperit de demult, prin nașterea ta, goliciunea lui Adam celui căzut, curată, cu nesticăciune iarăși îmbracă-mă.

Catavasie:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

SEDEALNA, glasul al 4-lea:

Podobie: *Spăimântatu-s-a Iosif...*

Lepădat a fost Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, și a fost osândit să lucreze pământul din care a fost luat și cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca și acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă... , Și acum...

Podobie: *Cel ce Te-ai înălțat...*

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

De cinste m-am învrednicit eu, ticălosul, de la Tine, Stăpâne, în Eden. Vai mie, cum m-am înșelat, și de diavolul fiind zavistuit, am fost lepădat de la fața Ta.

Plângeți-mă, cete îngerești, frumusețile raiului și podoaba plantelor celor de acolo, pe mine, cel înșelat rău și de la Dumnezeu depărtat.

Livadă fericită, pomi sădiți de Dumnezeu, frumuseți ale raiului, acum vărsați lacrimi din frunze ca din niște ochi, pentru mine cel golit și înstrăinat de mărirea lui Dumnezeu.

Slavă...

Nu te voi mai vedea, nici mă voi mai bucura de preadulcea și dumnezeiasca strălucire a ta, preacinstite raiule; că gol la pământ am fost lepădat, mâniind pe Făcătorul meu.

Și acum..., a Născătoarei:

Preasfântă stăpână, ceea ce ai deschis tuturor credincioșilor ușile raiului, pe care le-a încuiat Adam odinioară cu neascultarea, deschide-mi ușile milei tale.

Catavasie:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviința cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Pizmuindu-mă vrăjmașul de demult, pentru petrecerea cea norocită din rai, urâtorul de oameni în chip de șarpe m-a amăgit, și străin de mărirea cea veșnică m-a arătat.

Plâng și mă tânguiesc cu sufletul, și cer să se adauge ochilor mei mulțime de lacrimi, când privesc și văd goliciunea mea, pe care am luat-o prin călcarea poruncii Domnului.

Slavă...

În pământ am fost zidit cu mâna lui Dumnezeu, și am auzit că iarăși am să mă întorc în pământ eu, ticălosul. Cine nu mă va plânge pe mine, cel lepădat de la Dumnezeu, și care am schimbat raiul cu iadul?

Și acum..., a Născătoarei:

Cămară de taină a slăvirii, toți credincioșii te vestim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără de prihană. Pentru aceasta te rog, curată, pe mine cel căzut din cămara raiului, fă-mă iarăși primit într-însul.

Catavasie:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mâncă la Tine cu dragoste, Te rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi din negura greșalelor.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Cu veșmânt de Dumnezeu țesut m-ai îmbrăcat, Mântuitorule, în Eden ca un milostiv; iar eu am călcat porunca Ta, plecându-mă vrăjmașului, și gol m-am văzut eu, ticălosul.

Suflete al meu preaticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta; lipsitu-te-ai de desfătarea raiului; de îngeri te-ai despărțit; în stricăciune te-ai pogorât; o, ce cădere!

Slavă...

Îndură-te, miluiește făptura mâinilor Tale, atotțiitorule Dumnezeule; Te rog, nu mă trece cu vederea, Bunule, pe mine cel ce m-am despărțit de ceata îngerilor Tăi.

Și acum..., a Născătoarei:

Marie, ceea ce ești de Dumnezeu chemată și Doamnă a tuturor, ca ceea ce ai născut pe Domnul, Împăratul tuturor și Mântuitorul, pe mine cel ce sunt robit, iarăși mă cheamă în desfătarea raiului.

Catavasie:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ție: Scoate din stricăciune viața mea, mult-Milostive.

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Al înțelepciunii îndreptătorule și de știință dăătorule, al celor neînțelepți învățătorule și al săracilor sprijinatorule, întărește, înțelepțește inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată, buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

ICOS

Șezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului și a plâns și, cu mâinile bătându-și fața, zicea: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Văzând Adam pe înger alungându-l și încuind ușa dumnezeieștii grădini, tare a oftat și a zis: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Simte durere raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, și cu sunetul frunzelor tale roagă pe Făcătorul să nu-ți încuie ușa. Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Raiule preaîmbunătățite, preasfinte, preafericite, cel ce ai fost sădit pentru Adam și ai fost încuiat prin Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

SINAXAR

ÎN DUMINICA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi se face pomenirea izgonirii din raiul desfătării a lui Adam cel întâi-zidit.

Sfinții Părinți au așezat pomenirea izgonirii lui Adam din rai la începutul sfântului Post de patruzeci de zile spre a arăta prin aceasta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului și iarăși cât de rușinos lucru este lăcomia și neascultarea. Așadar Părinții, lăsând la o parte pe celelalte nenumărate fapte care pentru om au fost făcute, ne-au pus în față pe Adam cel întâi-zidit ca să ne arate lămurit întâi ce mare rău a pățimit, pentru că n-a postit puțin, al doilea că de atunci răul a fost introdus și în firea noastră și al treilea că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este porunca postului. Adam n-a păzit porunca, ci ascultând de pânțece, dar, mai bine zis, de vicleanul șarpe prin Eva, nu numai că n-a ajuns Dumnezeu, ci și-a atras asupra sa moartea și a dat pieirii tot neamul omenească. Din pricina desfătării și neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit patruzeci de zile și a ascultat. Pentru aceasta a și fost izvodit de Sfinții Apostoli acest post de patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestrăciunea pierdută de Adam, care a pățimit pentru că n-a păzit porunca.

Sau altă explicație: după cum am spus mai sus, scopul Sfinților Apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârșite de Dumnezeu de la începutul până la sfârșitul lumii. Pricina tuturor relelor din viața noastră este călcarea poruncii și căderea lui Adam, din pricina gustării din pomul cunoștinței binelui și răului. Pentru acest motiv Sfinții Părinți ne pun înainte acest fapt ca să fugim, dar, mai bine zis, ca să nu trăim în desfrâu. Adam a fost plăsmuit de mâna lui Dumnezeu în ziua a șasea; prin suflarea în față a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca și a locuit în rai până în ceasul al șaselea din zi. În urmă a călcat porunca și a fost izgonit de acolo. Filon-iudeul spune că Adam a stat în rai o sută de ani. Alții spun că a stat șapte zile sau șapte ani din pricina cinstei ce-o are numărul șapte. Dar că Adam a întins mâinile și s-a atins de fruct în ceasul al șaselea din zi, a arătat-o și noul-Adam, Hristos, Care și-a întins mâinile pe cruce în ceasul al șaselea din zi, tămăduind nenorocirea lui Adam. Omul a fost creat între străciune și nestrăciune spre a dobândi pe aceea spre care va înclina prin voință. Lui Dumnezeu Îi era cu puțință să facă pe om să nu păcătuiască deloc. Totuși, pentru ca nestrăciunea să fie și fapta voinței lui, Îi dă porunca de a se atinge de toți pomii din rai, afară de pomul cunoștinței binelui și răului. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cugete asupra tuturor fapturilor săvârșite de puterea dumnezeiască, dar nu i-a îngăduit defel să cugete asupra ființei lui Dumnezeu. Grigorie Teologul spune că pomii din rai sunt ideile dumnezeiești, iar fructul este contemplația. Cu alte cuvinte, spune Grigorie Teologul, Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam să cerceteze și să cugete asupra tuturor celorlalte stihii ale lumii și asupra însușirilor lor, iar prin aceasta să slăvească pe Dumnezeu. Aceasta este adevărata desfătare. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să

cerceteze și firea sa omenească, dar nu i-a îngăduit de loc să cerceteze care este ființa lui Dumnezeu, de unde și cum a adus totul la ființă din ne-ființă. Adam însă a lăsat la o parte pe toate celelalte stihii ale lumii și a început să cerceteze pe cele cu privire la Dumnezeu, iscodind cu de-amănuntul firea dumnezeiască. Fiindcă era încă nedesăvârșit și prunc în astfel de lucruri, a căzut, pentru că Satana prin Eva i-a băgat în cap gândul de a ajunge Dumnezeu. Iar marele și dumnezeiescul Hrisostom spune că pomul acela are o îndoită putere. El spune că raiul a fost pe pământ și gândește că este și spiritual și material, după cum era și Adam. Amândoi, și raiul și Adam, erau la mijloc între stricăciune și nestricăciune. Prin această interpretare se păstrează și sensul literal al Scripturii și totuși nu se rămâne numai la litera Scripturii. Alții spun că pomul acela era smochin, pentru motivul că îndată ce au cunoscut că sunt goi s-au acoperit întrebuițând frunze de smochin. De asta și Hristos l-a blestemat ca unul ce a fost pricină călcării poruncii. Smochinul are într-adevăr oarecare asemănare cu păcatul. Mai întâi, dulceața; apoi asprimea frunzelor și lipiciunea din pricina laptelui lui. Sunt unii care spun că pomul acela simbolizează împreunarea și cunoașterea lui Adam și a Evei. Dar interpretarea aceasta nu-i dreaptă. Așadar Adam, după ce a călcat porunca, după ce s-a îmbrăcat cu trup muritor și și-a primit blestemul, a fost izgonit din rai. Dumnezeu a poruncit ca sabia de foc să păzească poarta raiului. Adam, stând în fața raiului, plângea că a fost lipsit de atâtea bunătăți, din pricină că n-a postit la timp. Prin Adam s-a împărțit tot neamul omenesc aceluiași necazuri ca și el, până ce Cel care ne-a creat ne-a ridicat din nou la vechea vrednicie. I-a fost milă de firea noastră pângărită de Satana, S-a născut din Sfânta Fecioară și, viețuind într-un chip nespus de curat, ne-a arătat calea cea adevărată prin fapte cu totul potrivnice celor ale lui Adam, adică prin post și prin smerenie, și a biruit cu măiestrie pe cel care ne-a înșelat.

Au voit, așadar, purtătorii de Dumnezeu părinți să ne înfățișeze toate aceste lucruri în tot cursul Triodului; mai întâi au pus înaintea faptelor Vechiului Testament. Cel dintâi fapt din acestea este crearea și căderea lui Adam din pricina desfătării, despre care facem acum pomenire; apoi facem pomenire și de celelalte fapte săvârșite de Moise și de profeți, dar mai cu seamă facem pomenire de cuvintele proorocului David, adăugând ceva și din cele ale harului. Apoi, cu rânduială, facem pomenire și de faptele Noului Testament. Cea dintâi din acestea este Bunavestire, care, prin nespusa iconomie a lui Dumnezeu, cade aproape totdeauna în sfântul Post de patruzeci de zile. Apoi facem pomenire de minunea săvârșită cu Lazăr, de primirea Domnului cu stâlپări și de sfânta și marea săptămână, când se citesc Sfintele Evanghelii și se cântă cu glas dulce sfintele și mântuitoarele Patimi. În sfârșit, facem pomenire de Înviere și de celelalte fapte prin citirea Faptelor Sfinților Apostoli, până la pogorârea Sfântului Duh, când a început predicarea creștinismului și a adunat pe toți sfinții. În adevăr, Faptele Sfinților Apostoli ne încredințează despre Învierea Domnului prin minunile săvârșite de apostoli.

Prin urmare am pățimit atâtea pentru că Adam n-a postit o singură dată. De aceea se pune acum, la începutul sfântului Post de patruzeci de zile, pomenirea lui Adam, pentru ca, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie și să-l păzim spre a dobândi cu ajutorul lui ceea ce n-a reușit Adam, adică îndumnezeirea. Să plângem cu amar, să postim, să ne umilim până ce ne va cerceta Dumnezeu; căci fără acestea nu căpătăm cu ușurință ce-am pierdut.

Trebuie să se știe că acest sfânt și mare Post este ca o zeciuală a întregului an. Pentru că din lene nu ne place să postim totdeauna și să ne îndepărtăm de rele, Sfinții Apostoli și dumnezeieștii Părinți au rânduit acest post ca un fel de seceriș. În chipul acesta vom șterge acum, zdrobindu-ne inima și umilindu-ne prin post, toate faptele noastre rele ce le-am săvârșit în cursul întregului an; de asta trebuie să-l păzim cu mai multă grijă.

Dar nu numai pe acesta, ci și pe celelalte trei posturi, adică postul Sfinților Apostoli, postul Sântămăriei și postul Nașterii Domnului, căci dumnezeieștii Părinți au rânduit aceste posturi în legătură cu cele patru anotimpuri ale anului. Mai mult decât pe celelalte însă trebuie să cinștim Postul acesta de patruzeci de zile din pricina Sfințelor Patimi și din pricină că Hristos a postit acest post și s-a preaslăvit. Moise a postit patruzeci de zile și a primit Legea și l-au postit și Ilie și Daniel și toți câți au fost plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Și Adam arată că postul este bun prin aceea că a fost izgonit din rai pentru că n-a postit. Pentru această pricină deci a fost așezată la începutul postului mare pomenirea izgonirii lui Adam din rai.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeu nostru, învrednicește-ne de desfătarea raiului și ne miluiește, ca un iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă...

Cel ce stăpânești toate veacurile, Doamne, Cel ce m-ai zidit pe mine cu voia Ta, nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, pe mine cel pizmuit de vicleanul balaur oarecând și care Te-am mâniat, Mântuitorule; ci iarăși mă cheamă.

Cu îmbrăcăminte de rușine fiind îmbrăcat, vai mie, în loc de veșmânt luminat, plâng pierderea mea, Mântuitorule, și cu credință strig Ție, Bunule: Nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, ci iarăși mă cheamă.

Slavă...

Rănit-a șarpele cel preaviclean tot sufletul meu, cu pizmă, și m-a izgonit din desfătarea raiului, ci o, îndurate Mântuitorule, nu mă trece cu vederea; ci ca un Dumnezeu iarăși mă cheamă.

Și acum..., a Născătoarei:

Rugăciunea mea cea smerită primește-o cu milostivirea ta, ceea ce ești cu totul fără prihană, și-mi dă, curată, iertare de greșeli mie, celui ce strig neîncetat cu plângere: Nu mă trece cu vederea, preabună, ci iarăși mă cheamă.

Catavasie:

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioșilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a striga: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Cu daruri de multe feluri, odinioară, ai cinstit lucrul mâinilor Tale, Unule, Iubitorule de oameni; iar cumplitul balaur cu șuierarea m-a înșelat, vai mie, golindu-mă de bunurile ce am avut.

Pentru ce ai ascultat sfatul cel amar, și dumnezeieștii porunci neascultător te-ai făcut? Vai mie, smerite suflet, pe Dumnezeu ai scârbit, pe Care pururea a-L slăvi cu îngerii te-a rânduit.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh Dumnezeu.

Șerpilor și fiarelor te-ai făcut stăpân; cum, dar, ai vorbit cu șarpele cel pierzător de suflet, luând sfetnic pe vrăjmașul ca pe un prieten adevărat? Vai de a ta înșelăciune, ticălosul meu suflet!

Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine, cortul cel purtător de lumină al întrupării lui Dumnezeu, te laudăm, Marie, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta mie, celui rău întunecat de patimi, arată-mi lumina îndurării, nădejdea celor deznădăjduiți.

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Din văpaie cuvioșilor rouă ai izvorât și jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Dulce la gustare mi s-a arătat în rai rodul cunoștinței; iar săturându-mă de mâncare, venin s-a făcut sfârșitul lui. Vai, suflete ticăloase! Cum neînfrânarea ta te-a înstrăinat din locașul raiului.

Dumnezeule al tuturor, Doamne al îndurării, caută spre smerenia mea cu milostivire, și nu mă trimite departe de dumnezeiescul rai; ca văzând frumusețile de unde am căzut, să mă nevoiesc cu plângeri să iau iarăși cele ce am pierdut.

Plâng, suspin și mă tânguiesc, văzând pe înger că este rânduit a păzi cu sabia cea de văpaie intrarea în Eden, cea neapropiată tuturor călcătorilor de poruncă; vai, de nu mi-o vei face Tu neoprită, Mântuitorule.

Slavă...

Îndrăznesc spre mulțimea milei Tale, Hristoase Mântuitorule, și spre sângele dumnezeieștii coastei Tale, prin care ai sfințit firea omenească, și celor ce slujesc Ție, Bunule, le-ai deschis ușile raiului, pe care mai înainte le-a încuiat Adam.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești ușă a vieții neumblată și înțelegătoare, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care nu știi de nuntă, deschide-mi cu rugăciunile Tale ușile raiului cele încuiate mai dinainte; ca să te slăvesc pe tine, ajutătoarea mea cea după Dumnezeu și scăparea cea tare.

Catavasie:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor, spre Care nu cutează a căuta cetele îngerești. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Care slăvindu-L cu oștile cerești, pe tine te ferim.

LUMINÂNDA Învierii

Slavă..., această stihiră:

Podobie: *Femei auziți...*

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu, ticălosul, și golit fiind de mărirea Ta, vai mie, m-am umplut de rușine, și din desfătarea raiului m-am depărtat; îndurate Bunule, miluiește-mă pe mine cel lipsit, după dreptate, de a Ta bunătate.

Și acum...

Podobie: *Cu Apostolii să ne suim...*

Depărtați fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mâncarea cea din lemn, iarăși ne-ai adus pe noi prin Crucea și prin patima Ta, Mântuitorule și Dumnezeul meu. Prin care întărește-ne să săvârșim Postul cu cuvioasă curăție și să ne închinăm dumnezeieștii Învieri, Paștilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri ale Învierii și una a lui Anatolie din Octoih, iar din Triod aceste samoglasnice, glasul al 5-lea:

Adam cu plângere a strigat: Vai mie, că șarpele și femeia de la dumnezeiască îndrăzneală m-au gonit și din desfătarea raiului mâncarea din pom m-a înstrăinat. Vai mie, nu mai pot răbda ocară. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor fapturilor celor pământești ale lui Dumnezeu, acum rob m-am făcut, dintr-o sfătuire fără de lege. Și cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfășurat. Vai mie! Ce plângere îmi voi lua întru ajutor? Ci Tu, Iubitorule de oameni, Cel ce din pământ m-ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmașului iarăși mă cheamă și mă mântuiește.

Stih: *Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale* (Psalm 137, 1).

Călătoria virtuților s-a deschis. Cei ce voiți să vă nevoiți intrați, încingându-vă cu nevoia cea bună a postului. Că cei ce se luptă după lege, după dreptate se și încununează. Și, luând toată întrarmarea Crucii, să ne luptăm împotriva vrăjmașului, ca un zid nestrucăvit ținând credința, și ca o platoșă rugăciunea, și ca un coif milostenia. În loc de sabie, postul care taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la Împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecății.

Glasul al 6-lea:

Stih: *Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte* (Psalm 9, 2).

Adam din rai a fost izgonit, cu mâncarea împărtășindu-se, ca un neascultător. Moise văzător de Dumnezeu s-a făcut, cu postul curățindu-și ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce dorim să fim locuitori raiului, să ne lepădăm de hrana cea nefolositoare; și dorind să vedem pe Dumnezeu, să postim ca Moise patruzeci de zile. Cu rugăciuni și cu cereri, stăruind din toată inima, să potolim patimile cele sufletești, să gonim zburdările cele trupești. Ușori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele îngerilor cu glasuri fără tăcere laudă Treimea cea nedespărțită, să vedem neasemănata și stăpâneasca frumusețe. Acolo învrednicește-ne, Fiule al

lui Dumnezeu, Dătătorule de viață, pe noi cei ce nădăjduim întru Tine, să dănuim împreună cu oștile îngerești. Pentru rugăciunile Maicii, celei ce Te-a născut, Hristoase, și ale Apostolilor și ale mucenicilor și ale preacuvioșilor.

Stih: *Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit (Psalm 9, 32).*

Sosit-a vremea începutul luptelor celor duhovnicești, biruința cea împotriva demonilor, înfrânarea cea întrarmată, podoaba îngerilor, îndrăznirea cea către Dumnezeu. Că prin aceasta Moise s-a făcut vorbitor cu Ziditorul, și nevăzut a primit glas în urechile lui. Doamne, prin aceasta învrednicește-ne și pe noi, să ne închinăm Patimilor Tale și Sfintei Învieri, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum... a Născătoarei: Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare și obișnuita Litie, în pridvor, la care se cântă Slavă... Și acum... Stihira Evangheliei. Apoi Ceasul întâi.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6, și din canonul Triodului, Cântarea a 6-a, pe 4.

Apostolul din Cartea către Romani, Evanghelia de la Matei, și dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

Se cuvine a ști că din această Duminică până la 21 septembrie nu se cântă Polieleul, ci numai la privegherile praznicelor împărătești și la sfinții cei mari.